

hallastada ja abbi tehha ni paljo kui tem-
mal joudo on : ja igga hea innimenne teeb
sedda hea meel. Ugga kui innimenne
meel holetusse läbbi willetsusse alla lan-
geb, siis lähhäs ta hea innimesse südda
kõrwaks temma wasto. — Ja kuida sa
woit sedda hirmsa patts tehha ja ütelda,
et Jummal sind on nuhelnud ! Kes käs-
kis sulle ja so naesele kõrtsi minna ja rüpa-
da, pealegi sel aial, kui maud ausad tallo-
mehhed ommad lojused tassuwad. Sin-
na ütled : „minna juhtusin kõrtsi : min-
„no naene juhtus ka seina !“ — Mis
kõnned need on ! mis saina se on ! Kuida
woib üks innimenne juhtuda, kel õige
meel peas on ! Kui üks wemmal kattukselt
mahhalangeb ; siis juhtub wahhest, et ta
otseti mahhokukkub, ja jääb ma sisse seis-
ma : sest wemmal ei olle meelt peas, et ta
woiks langeda kuida ta tahhab. Ugga
innimessele andis Jummal seks moistust,
et

et ta keige asjade sees mis ta lähhäs ette-
wotma, moistlikult peab järrele mõtlema,
et ta kahjo eest ennast hoiaks, ja karmo
ennesele sataks. Innimessele ei woia üh-
tegi juhtuda, mis ta isse teeb ehk mah-
hajattab. Sepärrast sinna ei tohhi siin
mõttelda, et se nenda sulle juhtus ; waid
sa pead mõtlema : „Kes teggi ? isse
„teggi ! nenda tõ, nenda tõ päik !“ Se-
pärrast on õigus, et sa ka omma willetsust
isse kañnad. — Süski tahhan ma püda,
hea sanna läbbi kulla-rahwa käest wähh-
gi abbi sata : sepärrast tulles mo kasa ! Mis
sa siin seisad ja murretsed : selle läbbi sinne
õdrad ei sa mahharehtud.

Kullas wõttis rahwas Jospit rõmoga
wasto : sest suurem hulk hakkas io tundma,
et nemmad temma kõnnedest woisid karmo-
sada : wähhemalt nägaid nemmad, e-
nende aeg magusaf w sil kulus, ja ei nem-
mad esmaspäwa hominifil warratselt om